

[Hækkerup.]

slaglagt ved tysk Foranstaltning, idet jeg peger paa, at der ved Loven af 29. Juni 1945 om Tillæg til Indkvarteringslovgivningen er givet Regler for Beslaglæggelse til Eje af Ejendomme ogsaa efter Kapitulationen. Men jeg forstaar paa Bemærkningerne i Afviklingsudvalgets Betænkning, at saadan Beslaglæggelse ikke har fundet Sted, og at det derfor er rimeligt at begrænse nærværende Lovforslag til Ejendomme beslaglagt ved tysk Foranstaltning.

Hele det omfattende og ogsaa indviklede juridiske Problem om Berigtigelsen af Statens Adkomst er udførligt behandlet i Afviklingsudvalgets Betænkning, som igen bygger paa en utrykt Betænkning fra Skødeklauseledvalget. Jeg forstaar, at Hovedvanskeligheden har ligget deri, at man i hvert Fald til at begynde med var inde paa den Tanke, at man skulde tidsbegrænse Skødeklauselerne, oprindeligt til 1. April 1945, men jeg forstaar ogsaa paa Afviklingsudvalgets Betænkning, at dette Forhold overalt, hvor det havde praktisk Betydning, nu er berigtiget inden denne Dato. Jeg er i øvrigt helt enig med Afviklingsudvalget i, at det maatte anses for utænkeligt, at nogen Domstol vilde have anfægtet Statens Ret til disse Ejendomme.

Det er Lovforslagets § 2, der tilsigter at løse Problemet om den endelige Berigtigelse af Statens Adkomst, og vi kan fra vor Side helt tiltræde den Løsning, der er stillet Forslag om, men jeg vil dog gerne tilføje, at jeg i og for sig tror, det vil være rigtigst, at man, for saa vidt angaar de Ejendomme, Staten endeligt beholder, gaar til at lade udfærdige egentligt Skøde.

Lovforslagets andet Hovedformaal er, som jeg anførte det, en Nyttiggørelse af Skødeklauselejemommene, og Bestemmelserne herom findes i de efterfølgende Paragraffer i Kapitel I. Det staar for mig saaledes, at det springende Punkt har været dette, at man ved Bestemmelsen i § 5, Stk. 2, i Loven af 19. Juli 1943 gav de tidligere Ejere Ret til mod Vederlag at faa Ejendommene tilbagegivet, naar de Hensyn, der nødvendiggjorde Beslaglæggelsen, ikke mere bestod. Denne Bestemmelse, som blev indsat under Rigsdagsforhandlingerne i 1943-Loven, og om hvilken den højtærede Minister siger, at den er særdeles rimelig, var ubetinget og derfor efter mit Skøn ikke særdeles rimelig, og man maa jo ogsaa nu komme med et Lovforslag, der giver Adgang til i visse Tilfælde at ophæve denne Tilbagekøbsret. Jeg kan sige, at vi fra vor Side er enige i, at der vil foreligge Tilfælde, hvor

det vil være urimeligt og økonomisk uforvarligt at sløjfe de tyske Anlæg blot af Hensyn til Tilbagekøbsretten. Det er denne delvise Ophævelse af Tilbagekøbsretten, der findes Bestemmelse om i Lovforslagets § 4, hvorefter fremgaar, at Indenrigsministeren, hvis en Skødeklauseleje indgaar i et samlet Anlæg eller ved tysk Foranstaltning er undergaaet væsentlige Forandringer, er bemyndiget til efter Forhandling med vedkommende Minister — det vil vel hyppigst være den højtærede Forsvarsminister — at træffe Bestemmelse om, at den tidligere Ejers Tilbagekøbsret helt eller delvis skal bortfalde, og om, hvorvidt Ejendommen i saa Fald fremtidig skal anvendes til offentligt Formaal. I Bemærkningerne til denne Bestemmelse anfører den højtærede Minister, at denne Adgang i Overensstemmelse med Grundlovens § 80 maa være begrænset til Tilfælde, hvor betydelige samfundsmæssige Interesser nødvendiggør et saadant Skridt, og heri er vi enige. Vi er ligeledes enige med den højtærede Minister om Bestemmelserne i Paragraffens 2det Stykke, hvorefter Indenrigsministeren kan bestemme, at Tilbagekøbsretten midlertidigt ikke kan gøres gældende, nemlig saa længe der endnu ikke er truffet Afgørelse om Anvendelse til offentligt Formaal af den paagældende Ejendom. Man kan rejse det Spørgsmaal, om den yderste Frist, den 31. Marts 1949, er rigtig, idet man kan pege paa den Interesse, de tidligere Ejere har i inden alt for længe at faa at vide, om de kan gøre deres Tilbagekøbsret gældende, men heroverfor vil jeg sige, at vi er helt klar over, det maa kræve nogen Tid, før Forsvarskommissionen kan naa saa vidt, at den kan danne sig en fornuftig Mening om, hvilke tidligere tyske Anlæg der kan indgaa i fremtidigt dansk Forsvarsberedskab, og hertil kommer saa, at jeg ikke kan se, at Hensyn til den tidligere Ejer kan være afgørende, da denne tidligere Ejer jo i alle Tilfælde har faaet fuld Erstatning, og, som Afviklingsudvalget siger, normalt en særdeles rigelig Erstatning.

Vedrørende Bestemmelsen i Paragraffens 3die Stykke, hvorefter Indenrigsministeren kan paalægge fremtidige Ejere af Skødeklauselejemomme visse Raadighedsindskrænkninger, vil jeg sige, at jeg er enig med Afviklingsudvalget i, at dette Paalæg af Raadighedsklauseler maa ske forinden Afhændelsen. I denne Forbindelse nævner jeg Bestemmelsen i § 3 om præklusiv Indkaldelse af Tilbagekøbsønsker, og jeg benytter Lejligheden til at spørge den højtærede Indenrigsminister, hvorfor han — det er det eneste Sted, hvor han har gjort